

A keresztnél megpihentek, bámulták a vöröslő fákat, alattuk a falu egy tenyéren elfért, ittak a forrásnál, jókedvű szőlősgazdák üdvözlését fogadták. Sok mandula lesz az idén, ühüm, szólta rá a Fiú, s ettől minden rosszkedve elmúlt. Az utolsó nehéz kapaszkodót majdnem könnyedén, egy lendülettel tette meg, maga is csodálkozott, mit bír. A Balaton párába burkolózott, távoli hangok úsztak a fülébe, s lentről ércesen kondult a kápolna harangja. Hogy élhettem ilyen sokáig enélkül – szakadt ki belőle hangosan –, mikor enélkül nem érdemes élni, érted ezt fiam? – Igen – válaszolt a Fiú, és a csipkebokor ágait óvatosan húzta le magához. Teleszedték zsebüket, szétrágtak egy-egy bogyót, kesernyés-édes íz áradt szét szájukban. Szótlanul indultak visszafelé, egyre gyorsuló lépteik nyomában járt az alkony, borzongató hűvösség terelte őket a falu felé. Kiertek az útra, a Fiú ismét mellészegődött, és keskeny kezét magától értetődő mozdulattal tenyerébe csúsztatta. Világos volt még, de az első csillagok már ott hunyorogtak az égen. A kapunál megállt, nézte a távolodó Fiút – ezentúl én fogok itt lakni – kiáltott utána, – hallod? – Ühüm – intett vissza az, mint aki nem is gondolta ezt másként, és eltűnt a kanyarban. Melegség járta át, régről ismert, sajtó érzés, talán a boldogságé. Annyi bizonytalanság után most végre biztos volt magában. Tudta, ez nem egy hangulat, ami majd a reggellel elmúlik, olyan erő kényszeríti, amelynek teljesen megadta magát már akkor, amikor repülőre ült, látszólag megmagyarázhatatlanul, vagy később a napló elolvasásakor, hogy aztán ott fenn végképp behódoljon minden feltétel nélkül örökre. Kivárta, amíg teljesen besötétedik, sokáig nézte a csillagokat, öröktől fogva létező tanúk az ember felett – gondolta, s csendesen aludni tért.

PAPP GYÖRGY: PSALMUS HUNGARICUS